

2 Corinteni - Comentarii Jean Koechlin

2 Corinteni 1:1-11

Cea dintai epistola a sa, Pavel nu o scrisese corintenilor ca un cenzor sau ca un judecator aspru. El insusi fusese umilit si tulburat de stirile primite despre aceasta adunare. Mai mult chiar, ele ii parvenisera intr-un moment in care el trecea printr-un necaz foarte mare in aceasta cetate a Efesului, in Asia, unde avea multi potrivnici (v. 8; 1 Corinteni 16.9). Dar chiar si o asemenea suma de suferinte poate fi un subiect de recunostinta, pentru ca ea antreneaza o dubla si pretioasa consecinta. Intai il face pe cel credincios sa-si piarda total increderea in sine (v. 9). In al doilea rand, ea il face sa patrunda in profunzimea mangaiierilor Domnului. Belsugul suferintelor i-a revelat astfel iubitelui apostol belsugul mangaiierilor (v. 5). O mangaiere este intotdeauna personala, insa ea ii permite aceluia care a facut aceasta experienta sa patrunda, la randul sau, in durerile altora si sa arate o adevarata simpatie. Crestinul care a trecut prin incercare cu sprijinul Domnului este in masura sa se adreseze celor necajiti si sa le indrepte privirile spre „Dumnezeul si Tatal Domnului nostru Isus Hristos, Parintele indurarilor si Dumnezeu oricarei mangaieri“ (v. 3).

2 Corinteni 1:12-24

Pavel nu obisnuia sa spuna „da“ atunci cand gandea „nu“ (v. 17). Corintenii puteau sa aiba incredere in el; nu avea ganduri ascunse si facuse dovada aceleiasi sinceritati prin faptele sale si prin hotararile vietii de zi cu zi, ca le vestise o evanghelie nefalsificata (vezi cap. 2.17 si 4.2b). Cat de important este acest lucru! Daca un copil al lui Dumnezeu are lipsuri in raport cu adevarul, atunci el ii expune pe cei care-l observa la a pune deopotriva la indoiala si Cuvantul caruia el ii este un martor atat de putin sigur. Pavel arata o cinste ireprosabila atat in relatiile cu lumea, cat si cu crestinii (v. 12). Nu era el oare mesager al Celui care este „Amin. Martorul credincios si adevarat“, Garantul ca toate promisiunile lui Dumnezeu se vor implini (v. 20; Apocalipsa 3.14)? Versetele 21 si 22 ne amintesc trei aspecte ale darului Duhului Sfant: prin El, Dumnezeu ne-a uns, adica ne-a consacrat pentru El si ne-a facut capabili sa patrundem in gandurile Sale; ne-a pecetluit, adica ne-a desemnat ca apartinandu-l Lui, si ne-a dat arvuna bunurilor noastre ceresti, dandu-ne deopotriva o prima dovada a realitatii lor si oferindu-ne posibilitatea sa gustam din ele chiar in prezent „in inimile noastre“.

2 Corinteni 2:1-17

Apostolul a intarziat sa vina la Corint tocmai pentru ca prima lui epistola sa aiba timp sa-si faca efectul. Gratie lui Dumnezeu, lucrarea asteptata se infaptuise in constiinte, atat in adunare, cat si in omul care trebuise sa fie exclus. Dar in prezent corintenii erau panditi de un alt pericol: cel de a uita sa arate har fata de vinovatul pocait. De la o indulgenta condamabila, ei trecusera la o asprime lipsita de dragoste. Satan este oricand gata sa ne impinga de la o extrema la cealalta. Mijloacele

sale sunt variate pentru a-si atinge telurile neschimbate: de a nimici marturia legata de Hristos si de a-i tine pe oameni sub stapanirea lui. El face uz chiar de glume despre el insusi – atat de obisnuite in lume – pentru a-i face pe oameni sa uite de urzelile lui de temut. Sa fim deci in garda impotriva oricarei nesocotinte legate de diavol si de puterea lui. Apostolul, in nelinistea lui pentru corinteni, parasise un frumos camp de lucru, pentru a veni in intampinarea lui Tit care-i aducea vesti de la ei. Dar Pavel este consolatat, gandindu-se ca pretutindeni pe unde merge, raspandeste „o mireasma a lui Hristos“ (v. 15). Acest parfum este el perceptibil pentru toti cei care ne cunosc? Dar, mai presus de orice, pentru Dumnezeu?

2 Corinteni 3:1-18

Oamenii judecau doctrina predicata de Pavel dupa umblarea corintenilor. Corinteni erau pentru apostol o scrisoare de recomandare vie sau, mai curand, cea a lui Hristos, al Carui Nume fusese scris pe inimile lor. Toti crestinii sunt scrisori ale lui Hristos, pe care Dumnezeu le adreseaza celor care nu citesc Biblia, pentru a le pune inaintea ochilor o evanghelie vie. Din nefericire, aceste scrisori sunt deseori patate sau indescifrabile, in loc sa poata fi cunoscute si citite de toti (v. 2). Sa veghem deci ca peste fetele noastre sa nu se astearna niciun val care sa impiedice sa se vada stralucirea noastra crestina: val al grijilor, al egoismului, al mondenitatii... Mai inainte de aceasta trebuie sa nu fie insa niciun val peste inimile noastre (v. 15: de exemplu, o constiinta rea), pentru a putea intercepta razele pe care avem sa le primim de la Cel care este dragoste si lumina. Ascundeti un arbust sub o prelata sau sub un paravan si el va ramane plapand. Expuneti-l la soare si la ploaie si va creste de la un anotimp la altul pentru a aduce roadele asteptate. Asa este si cu sufletele noastre: tinute in prezenta lui Hristos, ele trec, datorita Lui, printr-o transformare treptata (dar inconstienta), din progres in progres, pana ajung sa se asemeze perfectiunii morale a Celui pe care noi Il contemplam in Cuvantul Sau (v. 18).

2 Corinteni 4:1-15

Daca este bine orientata spre o sursa de lumina, o oglinda poate lumina un ungher intunecos. Astfel, contempland gloria Domnului (cap. 3.18), Pavel reflecta in jurul lui in mod fidel fiecare raza pe care o primea. Ce anume stralucea asupra lui facandu-l atat de vizibil oamenilor? „Gloria lui Dumnezeu pe fata lui Isus Hristos“ (v. 6). Aceasta cunostinta a lui Hristos in glorie, ce comoara era ea pentru Pavel! Apostolul nu era decat vasul in care se afla comoara: un sarman vas de lut, fragil si fara valoare in sine. Pentru ca, daca instrumentul lui Dumnezeu s-ar fi remarcat prin stralucite calitati omenesti, atunci ar fi atras atentia asupra lui, in detrimentul comorii pe care trebuia s-o prezinte! Bijuterii sti bine ca un scrin prea luxos ar tinde sa eclipseze giuvaerul care este continut acolo. Ei isi expun cele mai frumoase bijuterii pe o simpla catifea neagra. Tot asa, vasul, Pavel, era in necaz, in stramtorare, persecutat, trantit jos... astfel incat comoara, viata lui Isus in el, sa fie manifestata din plin (v. 10). Incercarile unui credincios contribuie la a-i indeparta toate stralucirile personale, astfel incat sa se arate cu atat mai mult stralucirea in care el nu are alt rol decat acela de picior al lampii (sau al sfesnicului).

2 Corinteni 4:16-5:10

Cu cata grija ne ocupam pentru a intretine si a face sa prospere „omul nostru cel din afara“ (v. 16)! De-ar fi la fel de bine ingrijit si „omul nostru dinauntru“! Ceea ce innoia inima apostolului era acea „greutate eterna de glorie“ (v. 17) care nu se putea compara cu incercarile prin care trecea. Umbland „prin credinta, nu prin vedere“ (v. 7), privirile sufletului sau erau atintite asupra lucrurilor care nu se vad, dar care sunt vesnice, din care gustase deja, prin arvuna Duhului (v. 5). De aceea el nu se lasa (cap. 4.1-16). Ce teama, ce inflacarare ar trebui sa starnasca neincetat in noi gandul cu privire la scaunul de judecata al lui Hristos! Noi nu ne vom infatisa acolo ca acuzati, mantuirea noastra fiind sigura. Ca intr-un film insa, viata noastra intreaga se va derula acolo, dezvaluind tot ce noi vom fi facut, „fie bine, fie rau“, si acestea ne vor aduce fie castig, fie pierdere. In acelasi timp, Domnul va arata acolo cum harul Sau a stiut sa scoata stralucire chiar si din pacatele noastre. Un artist care a terminat restaurarea unui portret deteriorat isi scoate in evidenta munca punand alaturi fotografia tabloului initial. Fiind adesea putin sensibili fata de pacat, apreciem de asemenea prea putin harul care ne iarta si care ne suporta. Scaunul de judecata al lui Hristos insa ne va face in final sa realizam toata imensitatea harului.

2 Corinteni 5:11-21

Pavel dorea cu inflacarare gloria cereasca (v. 2), dar in asteptarea ei se straduia cu aceeaasi inflacarare sa fie placut Domnului (v. 9). Neavand nimic de ascuns nici lui Dumnezeu, nici oamenilor (v. 11), el nu mai traia pentru sine insusi; trup si suflet, el era robul lui Hristos mort si inviat pentru el (v. 15). Iar Domnul il chemase – ca pe fiecare rascumparat – la o slujba foarte inalta: aceea de ambasador al Dumnezeului suveran pentru a oferi lumii impacarea din partea Sa. Pentru a se achita de aceasta misiune si pentru a-i convinge pe oameni, doua mari motive faceau presiune asupra apostolului: grozavia judecatii – el cunostea cat trebuie sa ne temem de Domnul (v. 11) – si dragostea lui Hristos pentru suflete, dragoste fara de care predicatorul cel mai elocvent n-ar fi altceva decat o arama sunatoare (v. 14; 1 Corinteni 13.1). Si in ce mai consta mesajul impacarii? Hristos, singurul Om fara pacat, a fost identificat pe cruce cu pacatul insusi, pentru a face ispasire. Astfel, Dumnezeu a anulat, in har, pacatul care ne despartea de El (v. 21). „Cele vechi s-au dus“ (v. 17). Dumnezeu nu le mai repara (sau nu le mai carpeste). Aceasta n-ar fi demn de El. Lui li place sa faca toate lucrurile noi. „Daca este cineva in Hristos, este o creatie noua“ (v. 17).

2 Corinteni 6:1-7:1

„Multa rabdare“, iata ce-l caracterizeaza pe slujitorul lui Dumnezeu (adica pe fiecare credincios; v. 4; cap. 12.12). Mai bine decat prin toate cuvantarile lui, Pavel demonstra valoarea evangheliei prin felul in care suporta incercarile. El suferea pentru ceva care merita. Ce om ciudat este crestinul! El are, intr-un fel, doua fete. In ochii lumii, el apare in josnicie, ispititor, necunoscut, ... intristat, sarac, neavand nimic. Insa ce devine el inaintea lui Dumnezeu? Autentic, bine cunoscut, viu, mereu bucuros, avand toate lucrurile (v. 8-10)! Aceasta este adevarata lui fata. Indemnurile care urmeaza pot parea inguste si severe. Ele insa vin din inima larga a apostolului (v. 11). Cuvantul despartire nu ne place si totusi, cine spune sfintenie, spune separare pentru Dumnezeu (Levitic 20.26). A o implini pe una (cap. 7.1) echivaleaza in mod obligatoriu cu a o practica pe cealalta. Separarea de lume... – iar versetele 14 si 15 nu se aplica numai unui asemenea proiect de casatorie nepotrivita! Separarea

de lumea religioasa (v. 16-18) – aceasta ofera compensatii incomparabile: experienta prezentei Domnului Isus „in mijlocul“ alor Sai; relatii binecuvantate cu Dumnezeu Tatal nostru; despartirea de rau sub toate formele lui (cap. 7.1).

2 Corinteni 7:2-12

Dragostea lui Hristos il lega pe Pavel de corinteni (5.14). Aceasta dragoste era tot atat de adevarata cat era de mare cand le scrisese prima sa epistola. In prezent, inima este in largul ei; el poate lasa sa vorbeasca liber afectiunile sale. Aceia care ne avertizeaza si ne mustra cel mai sever sunt adesea cei care ne iubesc cel mai mult. „Eu mustru si pedepsesc pe toti aceia pe care-i iubesc“ (Apocalipsa 3.19) – avea sa spuna Domnul unei Biserici falimentare. Adunarea judecase raul din mijlocul ei, aratand astfel curatie si dreptate (v. 11): daca tolerase un pacat ingrozitor, o facuse din ignoranta si din neglijenta. Corinteni au trebuit sa se smereasca pentru starea in care erau (stare care permisesse aparitia aceluia rau in mijlocul lor) si sa sufere o intristare dupa voia lui Dumnezeu. Versetul 10 ne arata ca simplul regret, rusinea, remuscarea... nu sunt pocainta. Pocainta inseamna a judeca vina noastra asa cum o judeca Dumnezeu, inseamna a recunoaste raul si a-l parasi, indiferent daca este vorba de fapte comise inainte sau dupa intoarcerea noastra la Dumnezeu (Proverbe 28.13). Pocainta este primul rod al credintei. Si, la randul ei, produce „roade vrednice de pocainta“, asa cum le spunea Ioan Botezatorul celor care veneau sa fie botezati (Luca 3.8).

2 Corinteni 7:13-8:8

Ascultarea corintenilor a trezit bucuria si dragostea lui Tit si, tot in dubla masura, l-a bucurat si inviorat pe Pavel insusi (cap. 7.13,15). Dar ei erau inca departe de a arata zelul sfintilor din Macedonia (cap. 8), al acelor care nu se limitasera la a da numai o parte din avutul si din timpul lor, ci care se dadusera pe ei insisi in totalitate. Ei n-au asteptat, precum unii, sfarsitul vietii, pentru a-l oferi lui Dumnezeu doar ramasitele puterii lor; ei s-au dat „mai intai“... Ei n-au inceput prin a-i sluji pe sfinti, ci mai intai s-au dat Domnului. Si aceasta prima daruire le-a atras dupa sine pe toate celelalte. Ei apartineau si apostolilor, pentru ca acestia erau slujitori ai Domnului. Era acest lucru dureros pentru macedoneni? Dimpotriva! „Bucuria lor peste masura de mare“ putea insoti o „mare incercare de neceaz“, iar „saracia lor lucie“ s-a schimbat in „bogatia darniciei“ (v. 2). Ceea ce noi numim o povara, ei numeau un har (v. 4). Dumnezeu sa ne ajute la aceeasi consacrare cu bucurie inaintea Domnului nostru, Caruia avem privilegiul de a-l sluji prin slujirea alor Sai!

2 Corinteni 8:9-24

Dar ce era dragostea macedonenilor fata de exemplul suprem al „Domnului nostru Isus Hristos“? Ei nu-si alesesera singuri saracia lor lucie (v. 2). El inasa, Mostenitorul tuturor lucrurilor (Evrei 1.2), cu condescendenta S-a dezbracat de toate gloriile Lui ceresti si S-a nascut intr-un staul pentru a fi pe pamant „Cel sarac“, Cel care n-avea niciun loc unde sa-Si plece capul (v. 9; Psalmul 40.17; 41.1; Luca 9.58). Pentru ce? Ca sa ne imbogateasca prin aceleasi glorii si sa ne faca mostenitori impreuna cu El. Ce minunata taina a harului! Corinteni nu si-au dus pana la capat intentia fericita de a ajuta

adunarile si, de aceea, apostolul le-a scris ca a voi era bine, dar cu mult mai bine era sa si faca. Adesea intentiile noastre cele mai bune ... raman doar intentii: aceasta Biblie de oferit, acest bolnav de vizitat, acest mic serviciu care s-a ivit... Dumnezeu a pregatit pentru noi fapte bune (Efeseni 2.10), dar noi avem nevoie de El atat pentru a voi, cat si pentru a face (v. 11,12). El este Cel care le produce in noi si pe una si pe alta, dupa buna Sa placere (Filipeni 2.13), insa decalajul dintre miscarea inimii si cea a mainii vine din neglijenta noastra. Pavel avea grija sa se pazeasca nu numai de orice inselaciune, ci si de orice aparenta de rau inaintea oamenilor.

2 Corinteni 9:1-15

Pentru a nu trai regrete zadarnice in ziua secerisului, „sa semanam“ neingradit acum, in timpul semanatului (v. 6; Luca 6.38; Deuteronom 15.10). Ceea ce Dumnezeu ne pune pe inima, sa facem, si sa facem cu bucurie. Pentru ca lucrurile pe care le pastram pentru noi nu ne vor imbogati si ceea ce dam nu ne va secata niciodata (Proverbe 28.27)! Harul lui Dumnezeu ne va umple „intotdeauna in toate lucrurile“, insa nu cu tot ce ne-ar placea noua, ci „avand toata indestularea“ (v. 8). Versetele 11-14 ne amintesc ca generozitatea dezinteresata ii face pe cei ajutati sa aduca multumiri lui Dumnezeu si sa se roage pentru cei care au daruit. Pornind de la o intrebare pe care am putea-o considera de mica importanta privind binefacerea, apostolul stie sa ne indrepte gandurile spre subiectele cele mai glorioase: smerenia Domnului (cap. 8.9) si darul de nepretuit al lui Dumnezeu (v. 15). Sa cautam ca in detaliile marunte ale vietii noastre de zi cu zi sa aplicam adevarurile fericite ale credintei! Astfel, o simpla masa, o intrunire de familie, un cadou facut sau primit cu afectiune sunt ocazii pentru a-l multumi lui Dumnezeu si pentru a gandi la Darul prin excelenta pe care Dumnezeul dragostei l-a facut lumii trimitandu-L pe Fiul Sau (v. 15; Ioan 3.16).

2 Corinteni 10:1-18

Pavel nu se putuse hotari sa vina la corinteni „cu nuiaua“, ca sa pedepseasca el insusi raul (cap. 10.2; 1 Corinteni 4.21). Preferase sa le scrie si sa astepte efectul scrisorii. Unii inasa profitasera de aceasta rabdare a apostolului si de absenta lui, pentru a-i deprecia slujba. Smerenia, blandetea si bunatatea crestina a lui Pavel erau pretexte pentru a-l dispretui (v. 1). Pentru ca omul natural nu admira decat ceea ce izbeste privirea si judeca „dupa infatisare“ (v. 7)! Ori armele unui ostas al lui Isus Hristos nu sunt firesti (carnale). Efeseni 6.10... le enumera. Sa ne amintim cum Ghedeon, Samson, Ionatan, David, Ezechia... pentru a nu-i cita decat pe acestia, au castigat cele mai mari victorii. Si atunci nu vom mai fi incantati de calitati omenesti, cum ar fi elocventa sau farmecul personal. Sa urmam Cuvantul si niciodata pe acela care-l prezinta, oricat de dotat ar fi el, chiar daca Domnul ne-a facut bine prin intermediul lui! Oamenii se compara cu ei insisi si se mandresc, aratand prin aceasta ca nu sunt priceputi (v. 12). Noi, credinciosii, avem pentru umblare si pentru slujire un singur model perfect: Isus! Contemplandu-L, vom fi paziti mereu in umilinta!

2 Corinteni 11:1-15

Falsi apostoli cautau sa ia locul lui Pavel in inima corintenilor. Astfel, Pavel se vede nevoit sa vorbeasca despre sine insusi si numeste aceasta „nebulia sa“. Nu o face inasa pentru a profita de pe

urma afectiunii credinciosilor (cap. 12.15). El era gelos pentru Hristos si revendica cu infocare dragostea lor pentru singurul Mire al Bisericii. Corinteni riscau sa fie gata sa-si deschida urechile la „o evanghelie diferita“ (v. 4). Ei erau mai putin spirituali decat efesenii, care i-au „pus la incercare pe cei care isi zic ei insisi apostoli si nu sunt“ si i-au gasit mincinosi (Apocalipsa 2.2). Multi crestini sunt panditi de acelasi pericol ca si corinteni, pentru ca, de fapt, ei gasesc crestinismul autentic prea exigent. In schimb, o evanghelie care-l inalta pe om si care acorda un loc carni va fi suportat. Dincolo de acesti lucratori mincinosi, apostolul il demasca pe stapanul lor, Satan. Odinioara heruvim stralucitor (Ezechiel 28.12...), acesta stie inca sa imbrace aceasta infatisare pentru a-i atrage pe oameni cu viclenia lui, asa cum a amagit-o pe Eva (v. 3,14). El este mult mai periculos atunci cand se prezinta ca un sarpe subtil decat atunci cand ne ataca frontal, precum leul racnind din 1 Petru 5.8. Ii vom dejuca sireteniile ramanand alipiti de Cuvantul Domnului.

2 Corinteni 11:16-33

Aceste atacuri impotriva slujbei lui Pavel ofera Duhului Sfânt o ocazie de a ne da o idee mai clara despre muncile si suferintele apostolului. Intr-adevar, el era slujitorul lui Hristos si putea enumera incercarile: o lunga lista de suferinte indurate pentru Evanghelie. Versetele 23-28, 31, 32 ne invata in ce consta ceea ce apostolul numea in capitolul 4.17 „necazul (sau) ... usor de o clipa“! Care era insa resursa divina care il sustinea sa suporte „cele de afara“ (v. 28)? „O greutate eterna de glorie“ era preocuparea neincetata din gandurile sale: Hristos glorificat, rasplata sa eterna. Sa retinem acest secret: cu cat ne vom ocupa mai mult de Domnul, cu atat ne va ramane mai putin timp pentru a ne gandi la micile noastre greutati – si ce sunt greutatile noastre, pe langa necazurile marelui apostol? Intr-adevar, cu cat dragostea Lui eterna va cantari mai mult in balanta inimilor noastre, cu atat mai putina importanta vor avea imprejurarile de moment si cu atat de sigur nu ne vor mai coplesi. Este totodata un lucru care nu ne va „apasa“ niciodata prea mult: „preocuparea (sau grija) pentru toate Adunarile“ (v. 28). Ea se manifesta in primul rand prin rugaciuni. Domnul sa ne dea dragoste pentru Biserica Lui scumpa si pentru fiecare madular al ei!

2 Corinteni 12:1-10

„Un om in Hristos“ (v. 2) este acela pentru care carnea si-a pierdut drepturile (Romani 8.1,2); „este o creatie noua“ (cap. 5.17). Pozitia sa inaintea lui Dumnezeu este cea a lui Hristos Insusi si el o ocupa deja, prin credinta, in cer. El, Pavel, s-a aflat acolo realmente, rapit intr-un moment de neuitat. Si ce a putut vedea el in paradis? Pe Hristos inviat si glorios. Ce a putut auzi el acolo? Limbajul cerului, care nu poate fi tradus in limbile omenesti (v. 4). Ce favoare cu adevarat extraordinara! Insa aceasta experienta unica prezenta apoi un pericol cert pentru apostol. Pentru a-l pazi sa nu se ingamfe, i-a fost dat un „tepus in carne“ (v. 7): poate o infirmitate jenanta, tinzand sa-i aduca dispret in predicarile sale (cap. 10.1,10; Galateni 4.14). «Doamne, debaraseaza-ma de asta – Il implora apostolul – slujba mea va avea de suferit...» „Harul Meu iti este de ajuns“ (v. 9) este raspunsul Domnului. Contrar aparentelor, tepusul era un efect tocmai al acestui har. Nu servea el in Pavel la a-i inabusi carnea, acest insotitor suparator in lucrarea sa? Intr-adevar, ce pretioase sunt pentru crestini infirmitatile si incercarile! Ele contribuie la slabirea omului, pentru a permite puterii lui Dumnezeu sa se manifeste (v. 9,10; cap. 4.7...).

2 Corinteni 12:11-21

Ce durere pentru apostol sa examineze presupunerile facute cu privire la el, motivatiile interesate si vicleniile de care era invinuit (v. 14,16; cap. 7.2,3; comp. cu Fapte 20.33), cu toate ca, intr-o purtare ireprosabila, el nu incetase, impreuna cu tovarasii lui de lucru, sa calce „pe aceleasi urme“: cele ale lui Hristos (v. 18)! Daca el raspunde pe larg acestor calomnii, nu o face pentru a se justifica, ci pentru ca are in vedere zidirea preaiubitorilor lui corinteni (v. 19; 1 Corinteni 14.26b). Intr-adevar, a nu recunoaste slujba apostolului revenea la a respinge si autoritatea Cuvantului divin pe care el il vestea. Cati asa-zisi crestini nu resping astazi o asemenea parte din Cuvantul inspirat si mai ales din epistolele lui Pavel! Versetele 20 si 21 ne arata la ce pacate conduce aceasta neglijenta si acest dispret. «Astfel, in acest capitol gasim starea cea mai glorioasa la care poate fi ridicat un crestin ... si conditia cea mai nenorocita in care el poate cadea... Ce contrast intre aceasta inaltare in al treilea cer si aceasta josnica stricaciune a carnii! Si crestinul este capabil de amandoua! Ce lectie si ce avertisment pentru fiecare sfant...!» (J.N.D.).

2 Corinteni 13:1-13

Prima Epistola catre Corinteni avea ca subiect Adunarea. Cea de-a doua ne-a vorbit de lucrarea sau de slujba crestinului. Am gasit aici sentimentele, implorarile, greutatile, durerile morale si fizice ale slujitorului Domnului. Pavel era doar o slaba unealta, dar el nu-si dorea pe pamant o parte mai buna decat cea a Stapanului sau. Ori Hristos fusese pe pamant in injosire, „rastignit in slabiciune“; dar acum este viu, inviat prin puterea lui Dumnezeu (v. 4). Sfarsind epistola, Pavel li adreseaza lui Dumnezeu o ultima rugaciune pentru scumpii lui corinteni. Ea se rezuma intr-un singur cuvint: desavarsirea lor (v. 9b). In acelasi timp insa ii indeamna pe ei: „desavarsiti-va!“ (v. 11) – pentru ca a cere ajutorul Domnului nu inseamna a renunta la a cauta cu ravna sa inaintezi in umblarea si in slujirea crestinului! „Bucurati-va...“ – le spune el din nou – „fiti incurajati, ganditi la fel, fiti in pace...“ (v. 11)! Fiecare dintre noi, dragi copii ai lui Dumnezeu, sa ia pentru el insusi aceste indemnuri si sa se bucure de promisiunea data impreuna cu ele. „Harul Domnului Isus Hristos si dragostea lui Dumnezeu si comuniunea Sfântului Duh fie cu voi toti!“ (v. 13).

clickbible.org